

Nr 358.

Av herrar **Persson** i Fritorp och **Jönsson** i Fridhill, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 356, angående provisorisk förhöjning av tullsatserna för vissa industriprodukter.*

Utan att uttala något omdöme om lämpligheten av vad som förelagts riksdagen uti Kungl. Maj:ts proposition nr 356 angående en generell provisorisk förhöjning av tullsatserna för vissa industriprodukter, finna vi det likväl anmärkningsvärt att glykos icke upptagits bland de produkter för vilka ökat skydd ifrågasättes. Under förutsättning att riksdagen anser för handen varande förhållanden betinga provisoriska tullsatser för några av de varuslag, som upptagits i förenämnda proposition, bör ett tillfälligt ökat tullskydd för glykosindustrien vara minst lika berättigat som något.

Denna inom landet sedan lång tid tillbaka arbetande industri, som för sin tillverkning använder huvudsakligen potatisprodukter och är i anledning härav synnerligen betydelsefull för vårt lands potatisodling, har på grund av en övermäktig konkurrens från Amerika tvingats att inställa driften.

För den svenska sockerindustrien, som liksom glykosindustrien huvudsakligast förarbetar svenska jordbruksalster, har en liknande situation inträtt, enär sockerbetan icke kunnat konkurrera med sockerröret.

För att icke behöva nedlägga den svenska sockerindustrien, har som bekant för denna genom importförbud skapats möjligheter att fortsätta sin verksamhet. I fråga om glykosindustrien äro förhållandena fullständigt likartade. För båda omöjliggöra de dyra inhemska råvarupriserna en fortsatt drift utan ökat skydd. Båda hava dessutom varit reglerade under kristiden ifråga om priser, glykosindustrien dessutom även i fråga om kvantiteter. På grund därav kan det därför ej anses vara mer än skäligt att även den svenska glykosindustrien sättes i tillfälle att fortsätta sin verksamhet genom beredande av ett ökat tullskydd.

Vidare bör påpekas, att den rena glykosen, som har sin huvudsakliga användning inom karamell- och chokladindustrin, *icke* f. n. kan anses vara någon nödvändighetsvara, vars fördyrande skulle inverka menligt på allmänhetens levnadskostnader.

Det måste därför tydligt och klart framstå för var och en, att den svenska glykosindustrin är i behov av ett tillfälligt skydd, tills prisnivån i de olika länderna för de olika konkurrerande råvarorna, nämligen majs och potatis, hunnit återgå till samma konkurrensförhållanden som före kriget.

Skulle riksdagen tvinga glykosindustrin till överksamhet under den tid en dylik stabilisering kräver, så är fara värt, att det nu framgångsrikt konkurrerande utlandet kan begagna sin — icke så mycket av billigare fabrikationskostnader, som av ett snabbare prisfall å andra konkurrerande råvaror betingade — överlägsenhet, att för all framtid slå under sig den svenska glykosindustrin. Så har världens största glykoskoncern, den amerikanska majstrusten, redan gjort i andra europeiska länder, såsom England, Holland och Tyskland. Den svenska glykosindustrin har på grund av den statliga regleringen under kriget icke kunnat skaffa sig reserver för att nu själv kunna uthärda en fortsatt överksamhet.

Med hänsyn till vad som ovan anförts samt glykosindustriens betydelse för landets jordbruk, och i första rummet dess potatisodling, hemställes,

att riksdagen ville besluta, att tullen å glykos etc. enligt tulltaxerubriken nr 162 må från och med dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, tillsvidare, intill dess annorlunda förordnas, dock högst intill den 1 juli 1922, förhöjas med 100 procent.

Stockholm den 10 maj 1921.

Sven Persson.

Sven Jönsson.